

စိုးကျော့

ဆောင်းရက်ရှည်တဲ့ နွေဒေသမှာ

ဒုတိယအကြိမ်

နောင်

အခန်း(၁)

၁၉၇၁ ခုနှစ်က ဖြစ်သည်။ သည် ရက်ပိုင်းက မန်းနှင့် ရတနာ ကားလမ်းတွင် မန်းနီလာကားလိုင်းပင် မပေါ်သေး။ မန်းရတနာသွား ကားလမ်းမှာ လည်း အကြမ်းသာရှိသေး၏။ မန္တလေး သပိတ်ကျင်း လမ်းကသာ ကတ္တရာလမ်းဖြစ်သည်။ ရတနာကို လာလိုသူများ သည် ယခင်က သပိတ်ကျင်းဘက်က လှည့်လာရသည်။ သို့မဟုတ် မိုးမိတ်က လေယာဉ်နှင့် လာရသည်။ မိုးမိတ်နှင့် ရတနာသည် နှစ်ဆယ့်ရှစ်မိုင်သာ ဝေးသည်။ မန်းနှင့် ရတနာကား မိုင်ပေါင်းတစ်ရာကျော်၏။

မန်းနှင့် ရတနာမြေ ကားလမ်းသည် ရေခဲမြေခံကိုယ်က ကြမ်းသည်။ ။ ပထဝီ အနေအထားလည်း မဖြူ ဖြောင့်၊ ဓားပြတန္တထူထပ်သည်။ သူပုန် ဆိုသူတွေကလည်း အချိန်မရွေး သွားနေလာနေကြသည့် လမ်း။ လမ်းခရီးမှာ နာရီပိုင်းအတွင်း ပြောင်းလဲ ဖောက်ပြန်မှုမြန်သည်။ ။ တစ်နေ့ရွှေ၊ တစ်နေ့ ငွေ မဟုတ်။ တစ်နာရီ အစိုးရ။ တစ်နာရီက သူပုန် ဓားပြ။

မနက်က ရတနာမှ ဆင်းလာသော ကားကို မေးကြည့်လျှင် သာသာယာယာ ပါပဲဟု ပြောသွားကြသော် လည်း နေ့လယ်လောက်တွင် ဆင်းလာသော ကားများကို မေးကြည့်လျှင် ဓားပြ တိုက်ခံရ၍ ပြောင်ပြောင်ကုန်လာ ပါပြီဟု ငိုယိုကာ ပြောသွားတတ်ကြပြန်သည်။ ။

ထို့ကြောင့်လည်း အက်စကော့ အစောင့်အရှောက် မပါလျှင်

ဤလမ်းခရီးကို မည်သည့်ကားပိုင်ရှင်၊ မည်သည့် ခရီးသည် ကမှ မသွားရဲကြ။ အစောင့်အရှောက် ပါသည့်ကြားထဲကပင် ကားတန်းကြီး ရှေ့နှင့်နောက် တွင် ညှပ်ပါလာကြသော ရဲများ မသိလိုက်ဘဲ အလယ်က ကားတွေကို လျှပ်ပြက်သလို တောင်အကွေ့ ချောင်းအကူး လမ်းကြမ်းတွေမှ ဓားပြက သုံးကားလေးကား ဖောက်၍ တိုက်သွားတတ်၏။ အဆင်မသင့်လျှင် ခရီးသည် တွေ အသတ်ခံရမည်။ ကား မီးရှို့ခံရမည်။ ဤသည် က ခိုးသားဓားပြတို့ ၏ အန္တရာယ်။

သဘာဝအန္တရာယ်က ရှိသေးသည် ။ ချောက်ထဲ ကျမည်။ တောင်ပြိုမည်။ ကားလမ်းကို ဖြတ်၍ သစ်ပင် လဲမည်။ ချောင်းကူးတွင် တံတားကျိုးမည်။ ချောင်းရေလျှံမည်။ ကားပျက်မည်။ လမ်းတွင် ကားပျက်လျှင် ထမင်း ငတ်၊ ရေငတ်၊ အစာရေစာပြတ်၍ တောကြီး မျက်မည်းထဲ တစ်ညလား နှစ်ညလား၊ ပြန်မကောင်းမချင်း အိပ်ကြရ မည်။

ဤလို လမ်းမျိုးတွင် အသက်ကို ဖက်နှင့် ထုပ်၍ သွားလာနေကြသူတွေကတော့ ဆွေမျိုး မိတ်သင်္ဂဟတို့ ၏ သာရေးနာရေး၊ မသွားမဖြစ်သည့် အစိုးရ အမိန့်၊ အလုပ်ကိစ္စ၊ အပြောင်းအရွှေ့၊ မသွားမဖြစ်ကြသည့် ခရီးသည် များ ဤလို လမ်းခရီးကို ခြေရာချင်း ထပ်အောင် သွားလာနေကြသူတွေကတော့ ရတနာမှောင်ခို ကုန်သည် များ ။

အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဤလမ်းခရီးတွင် မတူမညီ ရည်ရွယ်ချက်တွေနှင့် ဆုံစည်းမိကြသော်လည်း တူညီသော ရည်ရွယ်ချက်၊ သို့မဟုတ် စိုးရိမ်ချက် တစ်ခုကတော့ အားလုံး ခရီးသည် ချင်း တူညီကြသည် ။ ဘ ယ် ကေ့မ္မာ ဓားပြတိုက်ခံရလေမလဲ၊ ဘယ်တောင်စောင်း အကောက်မှာ ကား ချောက်ထဲကျလေမလဲ စသည် ရင်တမမနှင့် စိုးရိမ်သောက ကတော့ အတူတူပင်။

အခန်း(၂)

ကားထွက်ခါနီးမှ မန်းရတနာ ကားဂိတ်သို့ သူ အပြေးအလွှား ရောက်လာသည် ။ ကားပေါ်တွင် ခရီးသည် ပင်စုံနေပြီ။ လူကလည်း ငါးပိ ငါးချဉ်သိပ် ပြည့်ကျပ်နေသည် ။

ကားက ဒေါ့ဂျစ် သာသာကား။ မည်သည့်အမျိုးအစားဟု ခန့်မှန်းရန် ပင် မလွယ်။ သံစည်တိုင်ကီကို ဘော်ဒီ ထုထားသလား ထင်ရသည် ။ ပိန် သည့်နေရာက ပိန်၊ ဖောင်းသည့်နေရာက ဖောင်း ပေါက်သည့်နေရာက ပေါက်နှင့် စုတ်ပြတ်နေသည် ။

တင်ထားသည့် ပစ္စည်းတွေကလည်း ဆီပုံး၊ ဆန်အိတ်ကစပြီး ၊ ကြက်သွန်၊ အာလူး ၊ ငရုတ်၊ ငှက်ပျော၊ သဘော၊ မာလကာ စုံတကာစေ့ဟု ပင် ဆိုရသည် ။

ခရီးသည် တွေ အားလုံးလိုလိုပင် ဤလိုကားမျိုးနှင့် ရတနာသို့ လိုက်ပါရစေအကြောင်း ညစောင့် အိပ်သူ အိပ်၍ လက်မှတ်ကြိုတင် ယူထားကြရသည် ။ သူမူ ကြိုတင်လက်မှတ် မရှိသူ၊ ကားထွက်ခါနီးမှ ရောက်လာသူ။

"ဒီကားလားဗျာ၊ ရတနာကိုသွားမယ့် ကား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

အိပ်ရာလိပ် ခပ်နွမ်းနွမ်းတစ်လိပ်နှင့် ဟင်းဘက်အိတ်အစုတ် တစ်

လုံးကို ကိုင်ဆွဲကာ ကားနောက်ပိုင်းမှ ခရီးသည် များအား အောက်ကနေ လှမ်းမေးနေသည်။ သူ့အား ခရီးသည် တစ်ယောက်က "ဟုတ်ကဲ့" လိုက်၏။

သူ့ သူ့အိပ်ရာလိပ်နှင့် လက်ဆွဲအိတ်စုတ်ကို ကားပေါ်တင်လိုက်သည်။
။ သူ့အိပ်ရာလိပ် ထည့်ထားသော ဂုန် နီအိတ်ပေါ် အတင်ခံရသူ ခရီးသည် တစ်ယောက်က မနာမလို အကြည့်တစ်စွေနှင့် သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

အမှန်က ဤခရီးကို သွားသူတိုင်းမှာ အိပ်ရာလိပ်ကို သူ့လို အိပ်ရာလိပ်အတိုင်းချည်း မည်သူမှ ယူလေ့မရှိကြ။ ကားကဆောင့်၊ လမ်းကကြမ်း ပစ္စည်း အစုံအခြောက်တွေကလည်း ဘေးကကျပ်၊ အပေါ်က ဖိမ့်၊ အိပ်ရာလိပ် ပျက်စီးခြင်း၊ ပေခြင်း၊ စွန်းထင်းခြင်း ရှိတတ်သဖြင့် ဂုန်နီအိတ် ထူထူနှင့် အိတ်လုပ်ထားသောအပြင် အိတ်ထဲကို အိပ်ရာလိပ်ထည့်၍သာ ယူလေ့ရှိကြသည်။ ယခု သူလုပ်လာပုံမှာ ဆန်းနေသဖြင့် စောစောက မနာမလို တစ်စွေ ကြည့်ထားသော ခရီးသည် က သူ့ကိုမေးသည်။

"မောင်ရင် ဒီကားမှာ လိုက်မလို့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား"

"လက်မှတ် ရပြီးပြီလား"

"ဗျာ...လက်မှတ်က ကြိုတင်ယူထားရမလား ခင်ဗျား"

အသံထွက်မလာသော်လည်း အားလုံးက သူ့ကို ဝိုင်းပြီးကြည့်ကြသည်။ စောစောက သူ့ကို ပြောသူတော့ ...

"ခင်ဗျား ဗျာ စုံစမ်းလဲ ကြည့်ပါဦး၊ သူများ တွေဆို သုံးလေးရက်ကတောင် ကြိုတင် လုပ်ထားကြရတာ၊ ခင်ဗျားက ခုလာလာချင်း စီးချင်လို့

ဘယ်ရမလဲဗျ"

သူ့ ခဏ ငိုငံသွားသည်။ ။

"ကျွန်တော်က အရေးကြီးလို့ ပါ ဗျာ"

"ဘာအရေးလဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ်ကလဲ"

"ကျွန်တော်က မန္တလေးကပါ"

"ဒါတော့ ကားသမားနဲ့ ပြောပေါ့ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ က ခရီးသည် တွေ
ပဲ၊ ကားသမား သဘောပေါ့"

သူ့ကို ဟောကံချင်နေသူအား မဆီရယ်တဲ့ အိုမဆိုင်လုပ်ရလေမလား
ဟု နောက်ခရီးသည် တစ်ယောက် က ပြောပြန်သည်။ ။

"ကားဆရာတွေက ဘယ်မှာ လဲဗျ"

"ဘာလဲဗျ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ"

အသံ ကြားသဖြင့် ကားစပယ်ယာက အနားရောက်လာသည်။ ။ လ
က်ဖက်ရည်သောက်နေသော ဒရိုင်ဘာ ကလည်း လှမ်းကြည့်နေ၏။

"ဒီလိုပါ အစ်ကို၊ ကျွန်တော် ဒီကားနဲ့ ရတနာကို လိုက်ချင်လို့ ပါ...အဲ
ဒါ..."

သူ့အသံမှာ နှိမ့်ချချိုးနှိမ်သံ အပြည့် ပါသည်။ ။ စပယ်ယာက သူ့ စ
ကားကို ဆုံးအောင် မစောင့်။

"ခင်ဗျား လက်မှတ်ရပြီးပလား"

"အဲဒါ ဒီလိုလက်မှတ် ကြိုတင် လုပ်ရတယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော်
မနေ့ကပင် မသိ..."

"ဘယ်ရမလဲဗျ"

ကားစပယ်ယာက အသံကို မြှင့်ပြောသည် ။ ဘေးဘီကိုလည်း မျက်လုံးဝေ့ကြည့်၏။

"တောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကိုရာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျေးဇူးပြုပြီး ..."

"ဘာတွေလဲကွ၊ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ"

ကားကလည်း ထွက်ခါနီးပြီဖြစ်သဖြင့် ကား ဒရိုင်ဘာက ရောက်လာ၍ မေးပြန်သည် ။

"ဒီလူက ရတနာကို လိုက်ချင်လို့ တဲ့ ဗျ။ ကားလက်မှတ်လည်း ခုထိမရှိသေးဘူး။ ကြိုတင်လုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကျုပ်တို့ က ဘယ်လိုလုပ်တင်ရမှာ လဲ"

စပယ်ယာ စကားကြောင့် ဒရိုင်ဘာက သူ့ကို စူးစူးရဲရဲ တစ်ချက်ကြည့်သည် ။

"ဟုတ်တာပေါ့ဗျ၊ ဘယ်ရမလဲ၊ ကြိုတင်လက်မှတ်ယူထားရတယ်"

"မသိလို့ ပါ အစ်ကိုရာ၊ ကျေးဇူးပြု၍ ဆောက်ရွက်ပေးပါဗျာ၊ လက်မှတ်ရောင်းတဲ့ နေရာလည်း ကျွန်တော် မသိလို့ ပါ၊ ကျွန်တော့်မှာ ကိစ္စအရေး...အရေး..."

"ဟေ့ ကားမှာ လည်း လူပြည့်နေပြီကွ၊ လုပ်မနေနဲ့ ၊ သန်ဘက်ခါမှလိုက်"

"ဟင် ကားက မနက်ဖြန်လည်း မရှိဘူးလား ခင်ဗျား"

"သန်ဘက်ခါတောင် ကားလက်မှတ်က မသေချာဘူးကွ"

မန်းရတနာ ကားမှာ နေ့စဉ်မရှိဟု ထင်သွားပုံရသည် ။ သန်ဘက်ခါ

တောင် ကားလက်မှတ်က မသေချာဟု ပြောသော ဒရိုင်ဘာ၏ စကားကြောင့် သူ့မှာ ပို၍ စိုးရိမ်သွားဟန်ရှိသည်။ ကားသမားကို ထပ်၍ တောင်းပန်သည်။

"လုပ်စမ်းပါ အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော် အရေးကြီးနေ..."

"ဟေ့ကောင် မင်းမြန်မာစကား နားမလည်ဘူးလား၊ ငါက မြန်မာလို ရှင်းရှင်းလေးပြောနေတာ၊ ဂျပန် ရေချိုးတာထက်တောင် ရှင်းသေး"

"မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရာ၊ အစ်ကိုကြီးပြောတာ ကျွန်တော် သဘော ပေါက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ လည်း အခက်အခဲရှိ..."

"ဟေ့ကောင် တော် တော်ကွာ၊ မင်း အခက်အခဲရှိတာ ငါတို့ နဲ့ အဆို င်ဘူး၊ ငါတို့ က ကားပိုင်ရှင်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ မင်းငါတို့ လာပြီး ငိုပြနေ လို့ လည်း အလကားပဲ၊ ရတနာ လိုက်ချင်ရင် ကားလက်မှတ် ကြိုယူရတယ် ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား"

"မသိလို့ ပါ အစ်ကိုရာ"

"မသိရင် ခုသိပြီ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ ပြောတာ အပ်ကြောင်း ထပ်နေပြီ"

စပယ်ယာ က ထပ်၍ ဟောက်ပြန်သည်။

"အစ်ကိုတို့ ကို ကျွန်တော်က လူမှုရေးအရ တောင်းပန်တာပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ လည်း အရေးတကြီး မသွား မ..."

ဟေ့...သွား သွား၊ မင်း ရတနာကို ဒီကားနဲ့ လိုက်ချင်ရင် အံ့နာကို သွားပြောကွာ၊ တို့ လာငိုပြမနေနဲ့၊ နားငြီးတယ်၊ သွားခါနီး လာခါနီး"

"ကားပိုင်ရှင်ကော ဘယ်မှာ လဲ ခင်ဗျား"

"ဟိုမှာ ကွ၊ ဟိုမှာ ဟိုမှာ "

ဘယ်လိုမှ ပြောမရမှန်းသိသဖြင့် ဒရိုင်ဘာက ကားပိုင်ရှင်အိမ်နှင့် လက်မှတ်ရောင်းဌာန၊ မန်းရတနာ ကြီးကြပ်ရေး အဖွဲ့ဟု ဆိုင်းဘုတ်ရေးထားသော အိမ်ကို လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်သည်။ ။

တစ်ကားလုံးက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားသလို ဖြစ်နေကြသဖြင့် ခပ်ကုပ်ကုပ်နှင့် ထွက်သွားသော သူ့ကို အားလုံး လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ ။

"ဘယ်လို အူကြောင်ကြောင် အကောင်တွေနဲ့ လာတွေ့နေမှန်း မသိပါဘူး"

စပယ်ယာက ညည်းသည်။ ။

"အေးကွ၊ တော်တော်တုံးတဲ့ အကောင်၊ အံ့နာအိမ်ရှေ့ ကားဂိတ်မှာမှ လာပြီး ငိုပြရတယ်လို့၊ ဟိုကလည်း ဘယ်လိုမှ လိုက်ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ သူတို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ပါစင်ဂျာ ပြည့်နေပြီပဲ"

"ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဒီမှာ တွေ့လား၊ ကျုပ်တို့ ကသာ ပြောနေကြတာ၊ သူတော့ ပိုင်ပါ့ဗျာ၊ သူ့အိပ်ရာလိပ်နဲ့ အိတ်စုတ်ကလေးတောင် ကားပေါ်တင်ထားပြီးပြီ ဟိ-ဟိ"

"ဟဲ...ဟဲ၊ တော်တော်လာတဲ့ အကောင်၊ ခရီးမသိ အရောက်သွား အချိန်မသိ အဝစားဆိုတဲ့ အကောင်မျိုးဟာ ဒီလိုအကောင်မျိုးပေါ့ကွ"

"ဟုတ်တာပေါ့ဗျ"

စောစောက သူ့ အိပ်ရာလိပ်ပေါ် အတင်ခံထားရသူ ဒရိုင်ဘာနှင့်စပယ်ယာတို့ ပြောနေသည့်ကြားထဲ ဝင်ပြော၏။

အမှန်က ခရီးသည် တိုင်းလိုလိုပင် ခရီးသည် ခရီးသွားချင်းဟု စာနာ

စိတ် ရှိသူတွေ နည်းကြသည်။ ။ ခရီးသည် တစ်ယောက် ပိုတက်လာလျှင် နေရာကျပ်တည်း ကျဉ်းမြောင်းသွားမည်ကို မလိုမလား ဖြစ်နေကြသည်။ ။ သူတို့ ဖင်တစ်နေရာစာကို သိကြားမင်း ပဏ္ဍာပမဗလာထင်၍ လားမသိ၊ ခရီးသည် တစ်ဦး ပိုလာမည်ကို အလိုလို စိတ်ထဲက မလိုမလား ဖြစ်နေကြသည်။ ။

ခရီးသည် အချင်းချင်းက နေရာ ကျပ်တည်း ကျဉ်းမြောင်းသွားမှာ စိုး၍ မလိုလားကြသလို၊ ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာတို့ ကတော့ လူတစ်ယောက်အတွက် မခိုးရ၍ မကျေနပ်ကြ။ ထို့ကြောင့်လည်း

ကားပိုင်ရှင် အံ့နာ အိမ်ရှေ့ ကားဂိတ်မှာ လာဝိုပြရမလားဟု ဒရိုင်ဘာက သူ့ကို ဒေါ်ကန်သည်။ ။

ဤနေရာက လက်မှတ်နှင့် တင်သွားသူမှာ သူတို့ အိတ်ထဲ ပိုက်ဆံဖြည့်မည့်သူ မဟုတ်၊ ကား အံ့နာနှင့် ကား အဖွဲ့ကသာ ရမည်။ မြို့ပြင်ရောက်၍ လမ်းက ဖြတ်စီးသူဆိုလျှင် ဘယ်နှစ်ယောက်ပဲတက်တက်၊ သူတို့အတွက် ပိုက်ဆံချည်းပင်၊ ခရီးသည် တွေ တက်နိုင်လို့ ကတော့ တက်စမ်း၊ ဘယ်နှစ်ယောက် တက်မလဲ၊ ကားထဲက လူတွေ မည်မျှကျပ်ကျပ်၊ ညှပ်၍ သေမည်ဆိုလျှင်ပင် ချမ်းသာပေးမည် မဟုတ်။

ဤသည် ကို အထာမသိသူတော့ ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာဆီတွင် အကြိမ်းအမောင်းခံပြီး အံ့နာဆီ သွားပြောနေရလေပြီ။

နှလုံးသားရှိသော၊ ခရီးသွားချင်း ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ရှိသော ရူပါတို့ မိန်းမသား သုံးယောက်ကတော့ သူ့အတွက် ရင်မနေကြရသည်။ ။

ထုံးတမ်းစဉ်လာလည်း မဟုတ်။ အမှန်တကယ် သတ်မှတ်ထားသော လူဦးရေ ကန့်သတ်ချက်ကလည်း ပြည့်နေပြီ။ သူ့ကို မည်သူ စီးခွင့်ပြုပါမည်နည်း။ အသင်းအဖွဲ့၏ စည်းမျဉ်းဥပဒေသတစ်ခုကို မည်သူ ချိုးဖော

ကံရဲ မည်နည်း။

"ကဲ မရဘူးကွာ၊ သူ ဘယ်လိုပဲ ပြောပြောပေါ့၊ အဲဒီကောင် အိပ်ရာလိပ်နဲ့ သူ့အိတ်စုတ်ကားပေါ်က ချထား လိုက်ကွာ"

ဒရိုင်ဘာ၏ အမိန့်အတိုင်း စပယ်ယာက သူ့အိပ်ရာလိပ်နှင့် ဟင်းဘက်အိတ်ကို ကားပေါ်က ဝှန်းခနဲ ပစ်ချလိုက်သည် ။

ရူပါနှင့် ယှဉ်ထိုင်နေသော ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးက ရိုင်းလိုက်တာဟု စပယ်ကို မျက်စောင်းထိုးသည် ။ ရူပါနှင့် မသင်းရီ နောက်မိန်းမသားများက တော့ ဘာမှ ဝင်မပြောကြဘဲ ကားအဖွဲ့၏ ဆိုင်းဘုတ်ရှိရာ အိမ်ဘက်သို့သာ ရင်တမမနှင့် ငေးကြည့်နေကြသည် ။

"သူများ ကားတွေတောင် ထွက်သွားကြပြီ၊ တို့ လည်း သွားကြမယ်ကွာ"

ဒရိုင်ဘာ၏ စကားမဆုံးခင်ပင် သူနှင့် အဖွဲ့လူကြီး တစ်ယောက်က ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အိမ်ရှေ့ထွက်လာ ကြသည် ။ အသင်းလူကြီးက သူ့ကို ကားရှိရာဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ သူက ရိုသေလေးစားသမှုနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည် ကို မြင်နေရသည် ။

အသင်းလူကြီးက ရုံးခန်းလုပ်ထားသော အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားသည် ။ သူက ကားရှိရာသို့ ကမန်းကတန်း ပြေးလာသည် ။

ဘယ်ကဘယ်လို ပြောယူလာသည် မသိ။ သူ့လက်ထဲ မန်းရတနာစီးခွင့် ကားလက်မှတ်ပါလာသည် ။ ဒရိုင် ဘာနှင့် စပယ်ယာက သူ့ကို မကျေမနပ်နှင့် ခါးထောက် ကြည့်နေကြသည် ။

"ကျေးဇူးပဲ အစ်ကိုရ၊ ကား လက်မှတ်တော့ လုပ်ပေးလိုက်"

သူ့စကား ရပ်သွားသည် ။ စပယ်ယာ ပစ်ချထားသော ဖုန်တောထဲက

အိပ်ရာလိပ်နှင့် လက်ဆွဲအိတ်တို့ ကို မြင်သောအခါ ကျေးဇူးတင်စကား က နှုတ်ဆွဲသွားသည် ။ မျက်နှာလည်း အနည်းငယ် ညှိုးသွား၏။ သို့သော် ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာက သူ့ကို လုံးဝအရေးမစိုက်။ ကားခေါင်းထဲ ဝင်၍ စက်နှိုးတော့သည် ။ စပယ်ယာကလည်း ကားဘေးကို တွယ်လိုက်၏။

သူ့အိပ်ရာလိပ်နှင့် ဟင်းဘက်အိတ်ကို သူသည် ဖုန်တောထဲမှ ကမန်းကတန်း ကားပေါ်ကောက်တင်သည် ။ အိပ်ရာလိပ်တစ်ခြမ်းတွင် ဖုတ်တွေ သဲတွေ ပေနေလေရာ သူ့အိပ်ရာလိပ် အတင်ခံရသူ ခရီးသည် တစ်ယောက်က သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးပြန်သည် ။ သူ့ဟင်းဘက်အိတ်ကို လှမ်းတင်လိုက်သောအခါ ကားဘီး လိမ့်စပြုနေလေပြီ။ သူက ကားပေါ်မရောက်သေး။

"ဟိုး... ဆရာ... ဟိုး... ဟိုး"

"ဟိုး... ဆ..."

ဒရိုင်ဘာက သူ အော်သော်လည်း ကားကို လုံးဝမရပ်ပေး၊ သူက ကားပေါ် အတင်းတွယ်တက်လာရ တော့သည် ။ သူက ကုန်းကုန်းကွကွ နှင့် နေရာမရသေး။

"ဂိတ်မှူးတွေက စည်းကမ်းမရှိတာ၊ ကျုပ်တို့ ကျတော့ စည်းကမ်း၊ စည်းကမ်းနဲ့ တစ်ကမ်းတည်း ကမ်း နေကြတာ၊ သူတို့ ကျတော့ ငိုပြရင်လည်း ပေး၊ ရယ်ပြရင်လည်း ပေးနဲ့ ၊ ကားမဆန့်တာလည်း မြင်သားနဲ့ လက်မှတ်အပို ရောင်းတယ်"

စပယ်ယာက လူကြီးတွေကို မကျေမနပ် ဆဲဆိုရင်းက သူ့ကို စောင်းပြောသည် ။ သူကမူ မျက်နှာညှိုး နေ၏။

သူ၏ အမြင်မှာ မူ သနားစရာ ကောင်းလောက်အောင် ရိုင်းစိုင်းသူ၊ မသိသော ဆိုးဝါးသူ၊ လူမှုရေး ညံ့ဖျင်း လွန်းသူတွေဟု သနားနေပုံရသည်။ ။ သူ့မျက်နှာကမူ စပယ်ယာကို ခွင့်လွှတ်သည့်အပြင် သနားပင် သနားသွား သလို ထင်ဟပ်ပြနေသည်။ ။

"ထိုင်လေဗျာ...ခင်ဗျား ဒီလို တစ်နေ့လုံး ကုန်းလိုက်နိုင်မလား"

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို"

စပယ်ယာက မချေမငံ ပြောသော်လည်း သူကား ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆက်ဆံသည်။ ။

ဘေးနှစ်ဖက် ထိုင်ခုံ သစ်သားတန်းတွင် ခရီးသည် မိန်းမ၊ ယောက်ျားတွေနှင့် ပြည့်ညပ်နေလေရာ သူ့မှာ ထိုင်စရာနေရာမရှိ။ အလယ်က ဆန်အိတ်၊ ကြက်သွန်အိတ်၊ ငရုတ်သီးအိတ် ပေါ်တွင် လည်း လူတွေက ပြည့်နေ လေသည်။ ။ သူသည် မျက်လုံးဝင့်ကြည့်၍ နေရာရှာနေ၏။

သူနှင့် အကြည့်ချင်း လစ်ခနဲ တစ်ချက် ဆုံမိလိုက်သည် ကို ရှုပါ သတိပြုမိလိုက်သည်။ ။ စောစောကပင် သူ့အဖြစ်ကို ကရုဏာ သက်ထားမိ၍ လား မသိ။ ရင်ထဲ အေးခနဲ နွေးခနဲနှင့် ဟာသွားသည်။ ။

သူသည် အနည်းငယ်ချောင်သော ကားနောက်ပိုင်း ဆန်အိတ်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ။

စက္ကန့်ပိုင်းသာ ရှိသေးသည်။ ။ ကားစပယ်ယာသည် သူ့ကို တမင်ငြိုးသံနှင့် သတိပေး စကားပြောသည်။ ။

"ဟေ့လူ ရှေ့တိုးထိုင်ပါဗျ၊ ခင်ဗျား လိမ့်ကျလို့ သေတာက အရေးမကြီးဘူး၊ ကျုပ်တို့ ဂါတ်ထဲ ရောက်နေ ပါဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ ကျေးဇူးပါပဲ"

စပယ်ယာသည် ပါးစပ်ကို မဲ့၍ မတ်တတ် ရပ်လိုက်သည်။ ။

ကားရှေ့ လမ်းထောင့်တွင် ခရီးသည် စောင့်၍ ရှိမရှိကို လှမ်းကြည့် နေပုံရသည်။ ။ ကားသည် မန်းမြို့နယ် နိမိတ်က မထွက်ရသေးပေ။

"ဟိုမှာ လူသုံးယောက်ရယ် ဆရာရှေ့၊ ရပ်ဦး၊ ရပ်ဦး"

ရှေ့က ဒရိုင်ဘာက ဦးစွာမြင်ထားပြီး ဖြစ်သော်လည်း သူလည်း မြင် ပါသည် လျင်ပါသည် ဟူသော သဘောဖြင့် စပယ်ယာက အော်ပြောသ ည်။ ။

ကားရပ်လိုက်သောအခါ အထုပ်အပိုးတွေနှင့် ခရီးသည် သုံးယောက် ကားပေါ်တက်လာကြသည်။ ။ စပယ်ယာက နေရာလုပ်ပေး၏။

"ဟေ့လူ ဟိုဘက်ရွှေ့ထိုင်ဗျ၊ ဒါ ကိုယ်ပိုင်ကား မဟုတ်ဘူး "

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့..."

"ဟာ... ဒုက္ခပဲ၊ ဘယ်မှာ သွားထိုင်ပြန်တာလဲဗျ၊ အဲဒါ ငရုတ်ထည့် လာတဲ့ အိတ်ဗျ၊ အကုန်ကြွေကုန်တော့ မှာ ပါပဲ၊ ဟိုဘက်တန်းနား တိုး ထိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သိပ်ပြောရကျပ်တာပဲ"

စပယ်ယာက သူ၏ လူ အောက်ဆိုက် ရရန် ကားပေါ်တင်လိုက်သော အခါ ခရီးသည် ချင်း စာနာတတ်သော သူက ရှေ့ကို ရွှေ့ပေးသည်။ ။ ပြီး စပယ်ယာ၏ အပိုတင်လာသူမှန်းလည်း သိလေရာ စပယ်ယာက ကြည်ဖြူအောင် ကတ်ကတ်သတ်သတ် ရွှေ့ထိုင်၍ နေရာပေးရှာ၏။ သို့ သော် မိန်းကလေးတွေ အနားကိုလည်း အားနာ၍ တိုးမကပ်ရဲ ဖြစ်နေ လေရာ ငရုတ်အိတ်တွေပေါ် မသိမသာ ထိုင်မိ၍ စပယ်ယာဆီမှာ အဆူခံ ရပြန်သည်။ ။

စပယ်ယာ၏ အသံမှာ ငြိုးသံ မကျေနပ်သံပါနေသည် ကို ဘေးလူများ ပင် သိသာသော်လည်း သူကမူ မသိသလို နေသည်။ စပယ်ယာကိုလည်း ကလန်ကဆန် လုံးဝပြန်မပြော။ ဟုတ်ကဲ့ ...ခင်ဗျား... ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်... မသိလိုပါနှင့်သာ လိုက်ပါလာသည်။ တော်တော် အရေထူပါလား၊ တော်တော် သည်းခံနိုင်ပါလား၊ ဟူသော အကြည့်များ ဖြင့် အားလုံးက ဝိုင်းကြည့်ကြသော်လည်း သူကား ပုံမှန်မျက်နှာနှင့်သာ။

သူ့တွင် မည်ကဲ့သို့သော အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းတွေများ ရင်ဆိုင်လာရ၍ ဤမျှ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် ဖြစ်လာပါလိမ့်ဟု တွေးတတ်သူ ရှုပါကတော့ သူ့မျက်နှာကို မသိမသာ ခိုးကြည့်၍ ကရုဏာသက်မိနေ၏။

သူသည် မန္တလေးက ဆိုသော်လည်း အသားဖြူသည်။ သေသေချာချာ ကြည့်လျှင် ရှမ်းသွေးပါသည် ဟု ထင်နိုင်စရာရှိသည်။ ဖြူဝင်းသော အသားနှင့် မျက်ခုံး နှာတန်တို့ က ထင်းနေသည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေး ရေးရေး နှင့် မျက်လုံးကမူ ခပ်မှိုင်းမှိုင်း ရှိသည်။ တစ်ဖက်သားအပေါ် က ရုဏာထားတတ်သော မျက်ရစ်နှင့် ရှုန်းလဲ့သော မျက်လုံး အရည်ကြည်ရှိသည်။ ပါးလွှာသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ပိပိရီရီ စေ့ထားသည် မှာ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောနေသလိုလည်း ရှိသည်။

တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် ကိုယ်လက် လှုပ်ရှားသောအခါ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် မသိမသာ ရှေ့ကို ဝှေ့ကြည့် တတ်သည်။ သူ လှုပ်ရှားနေထိုင်မှုသည် ကားပေါ်တွင် တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ဖြစ်နေသည်။

သူ့မျက်နှာသာ ညှိုးနေသည် မဟုတ်။ သူ့အဝတ်အဆင်တွေကလည်း ညှိုးနွမ်းသည်။ တက်ထရွန် အဖြူ ရုပ်လက်ရှည် အဟောင်းနှင့် ပင်နီကြမ်း တိုက်ပုံအင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။ လုံ

ချည်ကလည်း ကွက်တုံးလုံချည် တစ်ပတ်နှိမ်းပင်။ အသစ်ဆို၍ မန္တလေး
စောင်းကောက်တံဆိပ် သားရေဖိနပ် တစ်ရန်သာပါသည်။ အထင်သေး
တတ်သူများ ဆိုလျှင် တောင်းလာတာလား၊ အလစ်ဝင်ဆွဲလာတာလား
ဟု ပင် ထင်စရာ။ သူ့အဝတ်အဆင်တွေက ဟောင်းပင်ဟောင်းနွမ်းသော်
လည်း ဖြူဖြူစင်စင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိ၍ သာတော်သေးသည်။ သို့မဟု
တ်လျှင် ထင်စရာ။

ဤကားပေါ်တွင် သူ့လို အဝတ်အဆင်နွမ်းပါးသူ တစ်ယောက်မှ မပါ
။ ကားစပယ်ယာပင် တက်ထရက် ဘောင်းဘီ၊ သားရေဂျာကင် ဖော့ရှပ်၊
ယိုးဒယား ခြေထိုးဖိနပ်တို့ နှင့် ဖြစ်သည်။ ပြီးသူ့အရွယ် လူငယ်တွေမှာ
လုံချည်နှင့် တိုက်ပုံနှင့် တစ်ယောက်မှ မပါ။ အားလုံး ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ ဂျ
င်းဂျာကင်၊ တက်ထရက်ဘောင်းဘီ၊ သားရေဂျာကင်တွေနှင့်ချည်း ဖြစ်
နေသည်။ အားလုံးမှာ ရတနာမြို့သားတွေ ဖြစ်ကြသဖြင့် အဝတ်အဆင်
တွေကလည်း တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် ရှိကြသည်။

"ကဲ ရှေ့ကို နည်းနည်းတိုးကြဦး "

စပယ်ယာက နောက်လူ တင်လို၍ အော်ပြောသည်။

စပယ်ယာက အော်ပြောတိုင်း သူသည် တဖြည်းဖြည်း လူသစ်ခရီးသ
ည် သစ်တွေကို နေရာရွှေ့ပေးရင်း ရှုပါတို့ အနားရောက်လာသည်။ သူ
သည် ကားပေါ်တွင် တစ်မျိုး တစ်ဘာသာလို ဖြစ်နေသဖြင့် ရှုပါက သူ့ကို
အမြဲ သတိထားမိသည်။

"ဒီရွှေ့ထိုင်ပါရှင်၊ ခရီးသည် ချင်းပဲ အားမနာပါနဲ့ "

"ဟုတ်သားပဲကွယ်၊ လာ လာ ဒီရွှေ့၊ အားမနာနဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးပါပဲ "

ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးနှင့် ရူပီတို့ က နေရာ ရွှေ့ထိုင်ရန် ပြောကြသည် ကို သူ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြော၍ ရူပီတို့ အနားရောက်လာ၏။

ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးနှင့် ရူပီတို့ ၏ ခြေရင်းတွင် ကျို့ကျို့ယှိုယှို လာထိုင် နေသော သူ့ကို ရူပီက သက်မ မသိမသာ ရှိုက်မိ၏။

သူ ရူပီတို့ ခြေရင်း ကပ်ထိုင်နေသည် ကို ဇော်မြင့်အောင်နှင့် ဗရုတ် ကောင် ထူးမင်းသိန်းတို့ က မျက်စောင်း ထိုးကြသည် ။ နေရာမရ၍ ဘေးတန်းခုံပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသော ခရီးသည် များ ၏ ခြေရင်းတွင် ကျို့ကျို့ယှိုယှို လာထိုင်နေသူကိုပင် သူတို့ က အပြစ်မြင်နေကြသည် လားမသိ။

ဇော်မြင့်အောင်နှင့် ထူးမင်းသိန်းတို့ က မျက်စောင်း ခဏခဏ ထိုးကြည့်ကြသည် ကို သူတော့ အမှတ်ထားပုံ မရ။ တည်တည်တံ့တံ့ မ လှုပ်မရှက်ဘဲ ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ သူ့ကို ဂရုတစိုက် ကြည့်တတ်သူ ရူပီ နှင့် သူ့ကို မကြာခဏ မျက်စောင်းထိုး နေတတ်ကြသော ဇော်မြင့်အောင် ၊ ထူးမင်းသိန်းတို့ မျက်လုံးနှင့် အများ ဆုံး ဆုံမိကြသော မျက်လုံးမှာ ရူပီ ၏ မျက်လုံးပင် ဖြစ်လေသည် ။

ကားဆောင့်တိုင်း ရူပီ၏ ဒူးခေါင်းနှင့် သူဘေးစောင်းထိမိသည် ကို ဇော်မြင့်အောင်က ပြောပါလားဟူသော သဘောဖြင့် မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ပြ၏။ ရူပီက သူ့ကို ဘာမှ မပြော။ ထိုအခါ ဇော်မြင့် အောင်၏ မျက်စောင်းက ရူပီဆီ ရောက်လာ၏။ သို့သော် ရူပီကား ဇော်မြင့်အောင်ကို နည်းနည်းမှ ဂရုစိုက်သူ မဟုတ်ပေ။

ဇော်မြင့်အောင်မှာ ရူပီကို တဖက်သတ် ပိုးပန်းနေသူဖြစ်သည် ။ ယ ခု ဤကားနှင့် ဇော်မြင့်အောင် လိုက်လာရသည် မှာ လည်း ရူပီ ဤကား နှင့် ရတနာကို ပြန်မည်မှန်း သိသဖြင့် လိုက်လာခြင်း ဖြစ်သည် ။

အကယ်၍ ရူပါ သာ ဤကားနှင့် ရတနာကို ပြန်မည်မှန်းမသိလျှင် သူသည် ကျောက်ရောင်း၍ ရသော ငွေနှင့် မန္တလေးတွင် ပွေနေအုံးမည်။ ရူပါနှင့် ဇော်မြင့်အောင်တို့ မှာ တစ်ရပ်တည်း ဖြစ်ကြသည် ။ ငယ်စဉ်က ပင် ကျောင်းအတူနေဖူး၍ ဇော်မြင့်အောင်အကြောင်းကို ရူပါက ချေးခါး အူမ အကုန်သိသည် ။

ငယ်ရွယ်စဉ် ကျောင်းမှာ တုန်းကပင် ရည်းစား မှီလိုပေါက်အောင် ထားခဲ့သည် ။ အတန်းထဲက မိန်းကလေး တွေဆိုလျှင် ဇော်မြင့်အောင် ရည်းစားစာ မပေးဖူးသော ကျောင်းသူ မရှိသလောက်ပင်။ ကိုးတန်းနှစ်က ဆိုလျှင် ဆရာမလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားစာပေး၍ ပြဿနာပင် ဖြစ်ဖူးသည် ။ မိဘတွေက ပိုက်ဆံချမ်းသာသူ ဖြစ်သဖြင့်သာ ကျောင်းထုတ် မခံခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည် ။ သို့သော် မကြာပါချေ။ ကိုးတန်းတွင် သုံးခါကျ၍ ကျောင်း ထွက်လိုက်ရ၏။ သူ ကျောင်းက ထွက်သောအခါ မိဘလုပ်ငန်းဖြစ်သော ရတနာ လုပ်ငန်းကို ဝင်လုပ်သည် ။

ရတနာ မြို့သူမြို့သားတွေ အနေကလည်း ကျောင်းပညာ အစိုးရ အမှုထမ်း အရာထမ်းတွေကို အထင်ကြီးကြသည် မဟုတ်။ စာရေးစာချီ၊ ကျောင်းဆရာ ဆရာမ စသည့်အစိုးရ အမှုထမ်းတွေမှာ လူမွေးလူတောင် ပြောင်သော အလုပ်မဟုတ်။ လူဖျင်း လူညံ့ လူတုံးများ လုပ်သော အလုပ် ဟု သဘောထားကြလေ သည် ။

သူတို့ အထင်ကြီးသော အလုပ်မှာ သူတို့ ရတနာမြေထွက်သော ရတနာ အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းသာ ဖြစ်လေသည် ။ သားသမီးများကိုးတန်း ဆယ်တန်း အောင်လျှင် တက္ကသိုလ် ပို့ရန်ထက် ဘယ်ကျောက်တစ်ပွင့် ဘယ်လောက်တန်သည် ။ ဘယ်ကျောက်အမျိုးအစားသည် ဘယ်ဈေးရှိသည် ။ ကျောက်ကြမ်း တစ်လုံးကို ဘယ်လို သွေးလိုက်လျှင် ဘယ်လိုရ

တနာ တစ်ပွင့်ဖြစ်လာမည်၊ တန်ဖိုးဘယ်လောက် ရှိမည်ဆိုသည့် ရာပြတ်သိတတ်ဖို့ အလုပ်သာ အရေးကြီးသည် လေသည်။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း အစိုးရ အမှုထမ်း အရာထမ်းတွေကို သူတို့ က အထင်သေးကြသည်။ ။

သူတို့ အနေမှာ လက်ဖျားတွင် ငွေသီး နေသူတွေမို့ အထင်သေးမည် ဆိုလျှင်ကလည်း အထင်သေးစရာ။ သူတို့ ကား ဘာကို မဆို ငွေနှင့်သာ ဆုံးဖြတ်ပေးတတ်ကြသူတွေ ဖြစ်သည်။ ။ အရာအားလုံးသည် ငွေအောက်၌ သာ ရှိသည် ဟု ခံယူထားကြသူများ ဖြစ်လေသည်။ ။

မုဆိုးနားနီး မုဆိုး၊ တံငါနားနီး တံငါ ဆိုသလို သိတတ်နားလည်စွာ အရွယ်ကပင် ယခု အသက်အရွယ်ထိ ရတနာ အရောင်းအဝယ် ကြားထဲ၌ သာ ကြီးပြင်းလာရသူပီပီ ကျောင်းစာထက် ရတနာနှင့် ပတ်သက်သော ပတ္တမြား၊ နီလာတို့ ၌ သာ စိတ်ဝင်စားခဲ့လေသည်။ ။

ထို့ကြောင့်လည်း ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက် အောင်ခဲ့သော်လည်း တက္ကသိုလ် ဆက်မသွားဖြစ်။ ကျောက်အလုပ် အရောင်းအဝယ်၌ သာ ကျင်လည်နေခဲ့သည်။ ။

ကျောက်တွင်းတွေ ပြည်သူပိုင် သိမ်းပြီး နောက်ပိုင်းမှာ တော့ ရူပါသည် ကျောက် မှောင်ခိုသမ ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ် လာလေသည်။ ။ ကျောင်းဆရာမလုပ်ရန် ငယ်စဉ်က အလွန်ဝါသနာ ထက်သန်ခဲ့သော ပညာရေးပိုင်းဆိုင်ရာကိုပင် မေ့ထားခဲ့လေသည်။ ။

ကျောင်းတွင်းလုပ်ငန်း၊ ကျောက်သွေး လုပ်ငန်း၊ ကျောက် အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းတွေက အဖမ်းအဆီး အရှာအဖွေများ လာသော အခါမှာတော့ ကျောက်လုပ်ငန်းကို ရူပါ စိတ်ပျက်စ ပြုလာပြန်သည်။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ပြီး ကျောင်းဆရာမ လုပ်ရန်ဟူသော ငယ်စဉ်က ဗီဇသည် တစ်ခါတစ်ခါ ခေါင်းထောင် ထလာတတ်သည်။ ။ သို့

သော် လောလောဆယ်မှာ မူ ကျောက်သံသရာထဲက မထွက်နိုင်သေး။
ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် မလုပ်ဖြစ်သော်လည်း သွားရင်းလာရင်း ထမင်း
စားရေသောက်ဆိုသလိုကား မကင်းနိုင်သေးပေ။

ယခု မန္တလေးက ပြန်လာရသည် မှာ ပင် ကျောက်ကိစ္စ ဖြစ်သည် ။

မန္တလေးရှိ ကျောက်ပွဲစားတစ်ယောက်ဆီတွင် လွန်ခဲ့သော သုံးလခန့်
က အဖေ ရောင်းရန် ပေးထားသော နီလာတစ်ပွင့်အတွက်
သွားစုံစမ်းရခြင်း ဖြစ်သည် ။ ရတနာ ကုန်သည် က ယခုထိ မရောင်းရ
သေးဟု ပြော၏။

မရောင်းရသေးရင်လည်း ဖေဖေက ပြန်ပေးလိုက်ပါလို့ မှာ လိုက်ပါ
တယ်ဦးဟု ပြောတော့ မင်းအဖေကို လွှတ်လိုက်ပါ။ မန္တလေးမှာ ရောင်း
တာထက် ငွေပိုရနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းလေးတစ်ခု တွေ့ထားလို့ မင်းအဖေနဲ့
တိုင်ပင်ချင်ပါတယ်တဲ့ ။ ရှုပါ စိတ်ပျက်၍ မန္တလေးမှ ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်
သည် ။

မြို့နယ်နိမိတ်က လွန် လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကားသည် ပို၍ မြန် လာ
လေသည် ။

အခန်း(၃)

ရူပါတို့ စီးနင်းလာကြသော ကား ဟေမဝါကို ရောက်တော့ နံနက်ဆယ်နာရီ ကျော်နေလေပြီ။ ရူပါတို့ ကားထက်စော၍ ရောက်နေကြသော ကားလေးငါးစီးကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အားလုံး ရတနာကို တက်ကြမည့် ကားချည်းပင်။

ဤ ဟေမဝါစခန်းသည် မြေပြန့် နောက်ဆုံးစခန်း ဖြစ်သည်။ ဤစခန်းက လွန်လျှင် ကားလမ်းမှာ လည်း တောက်တက်ချည်း ဖြစ်၏။ ရတနာကို သွားမည့် ကားမှန်သမျှသည် ဤစခန်းတွင် စုစည်းပြီး ရဲအစောင့်အရှောက် နှင့် စီတန်းသွားရမည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မည်သည့်ကား မည်သည့်အချိန်တွင် ဟေမဝါကို ရောက်ရောက်၊ စောစော ရောက်လာသမျှ ကားများ သည် နောက်ဆုံးကားကို စောင့်ပြီး ဆယ့်တစ်နာရီကျော်မှ ဟေမဝါက ထွက်လေ့ရှိကြ လေသည်။

ဟေမဝါတွင် ကားရပ်သည် နှင့် ခရီးသည် အားလုံး ကားပေါ်က ဆင်းကြရ၏။ နံနက်စာကို ခရီးသည် အားလုံး ဟေမဝါတွင် စားကြရမည်ဖြစ်သည်။ ထမင်းစားပြီးကြလျှင် ကားတွေအားလုံး ရတနာကို တက်ကြရမည်။ အစောင့်အရှောက်အဖြစ် လိုက်ပါရမည့် ရဲတပ်ဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ကလည်း ဟေမဝါတွင် စောင့်နေကြသည်။

"ဆယ့်တစ်နာရီထိုးတော့မယ်ဗျိုး၊ အားလုံး စားသောက်ပြီးကြပြီ

လား။"

ကားသမား တစ်ယောက် ဆော်ဩလိုက်သံကို ကြားရသည် ။

ထမင်းစားပြီးသွားကြသော ခရီးသည် များမှာ ကားသမား တစ်ယောက်၏ ဆော်ဩ လိုက်သံကြောင့် အားလုံး ကားပေါ် ပြန်တက်ကြသည် ။ ရူပါတို့ ကားတွင် လည်း လူစုံ သလောက်ဖြစ်နေပြီ။

ရူပါသည် သူ့ကို သတိထားမိသည် ။

စောစောက ခရီးသည် အားလုံး နံနက်စာ စားရန် ကားပေါ်က ဆင်းကြတော့ သူလည်း ကားပေါ်က ဆင်းသည် ။ ရူပါတို့ စားပွဲနှင့် မနီးမဝေးရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် မယောင်မလည်နှင့် ဝင်ထိုင်သည် ။

တခြားခရီးသည် တွေမှာ သူ့အဖွဲ့၊ သူ့ အစုတွေနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့ စားသောက်ကြတော့ သူက တစ်ယောက်တည်း။

တစ်စိမ်းမျက်နှာသိ မဟုတ်သူ ဆို၍ လည်း ရူပါတို့ ကားတွင် သူတစ်ယောက်တည်းသာ ပါ၏။ သူသည် ပထမဦးဆုံးဝင်ထိုင်နေသော စားပွဲမှ ထသွားပြီး သူ့လိုပင် တစ်ယောက်တည်း ထမင်းစားနေသော ရဲသားတစ်ယောက်စားပွဲမှာ သွားထိုင်သည် ။ ထို ရဲသားမှာ လည်း ရဲဝတ်စုံပင် မူလက ဘာအရောင်မှန်းမသိ၊ နေ့စား၍ အရောင်တွေပင် ပျောက်နေလေပြီ။

အမှန်က ရတနာသူ ရတနာသားများ သည် သာမန်ရဲသားလောက်ကို မည်သူမျှ အပေါင်းအသင်း မလုပ်ချင်ကြ။ အသိမိတ်ဆွေ မဖွဲ့ချင်ကြ။

အနည်းဆုံး စခန်းမှူးလောက်မှ ၊ ယခု သူတို့ ၏ အသက်စည်းစိမ်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပြီး လိုက်ပါမည့် ရဲသားပင် ဖြစ်သော်လည်း အဝတ်အဆင်ကစပြီး ဤလို စုတ်ချာလှသော ရဲသားကို မည်သူကမျှ ထမင်း

တစ်နပ် ကျွေးချင်ကြပုံ မရပေ။ မသိလိုက် မသိဘာသာနေကြ၏။

သူကတော့ ထိုရဲသားနှင့် မိတ်ဖွဲ့နေပုံရသည် ။ ထိုရဲသားကို ထမင်း ကျွေးနေပုံရသည် ။ သူ့အား ထိုရဲသား က စီးကရက် ပြန်တိုက်နေသည် ကိုလည်း လှမ်းမြင်ရသည် ။ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် အပေါင်းအသင်း လုပ်နေကြပုံ ရသည် ။ တစ်ခါမှ သူ့ကို ဤသို့ အရေးတယူ ရှိလှသော ခရီးသည် ကို မတွေးဖူးသော ရဲသားမှာ လည်း အတော် ကျေနပ်နေပုံ ရသည် ။ ရူပါတို့ ကားပေါ် ပြန်ရောက်လာကြသည် အထိ သူက ရဲသားနှင့် စကားမပြတ်သေး။

"ဟေး၊ မောင်လှမင်းတို့ ကား လူစုံပြီလားကွ၊ လူစုံရင် ရှေ့မှာ နေရာ ယူ၊ တို့ ကားက ကားကြီးဆိုတော့ နောက်ကပဲလိုက်မယ်"

ကားဒရိုင်ဘာများ ထဲတွင် အသက်ကြီး၍ ဩဇာလည်း ရှိဟန်တူသော လူတစ်ယောက်က ရူပါတို့ ကားဒရိုင်ဘာ ကိုလှ ဆိုသူကို လာပြောသည် ။

"ကဲ လူစုံကြပြီလား၊ ကိုယ့်အဖွဲ့ထဲကလူ ကိုယ်စစ်ကြချိုး"

ကားစပယ်ယာနှင့် ဒရိုင်ဘာက လူစစ်ခိုင်းသည် ။

"ကျုပ်တို့ လူတွေတော့ စုံပြီ"

"ကျွန်မတို့ လူတွေလည်း စုံပါပြီရှင်၊ မြန်မြန်သာထွက်ကြ၊ မောင်မင်းကြီးသားတို့ ရယ်"

ရူပါတို့ အဖွဲ့ရှေ့က အမျိုးသမီး တစ်ယောက် လျှာရှည်လိုက်သည် ။

"စုံပြီချိုး၊ ကားဆရာ ထွက်တော့၊ ထွက်တော့"

ရူပါတို့ အတန်းတွင် ထိုင်နေသော ထူးမင်းသိန်းကလည်း ထအော်သ

ည် ။

သူ ရောက်မလာသေးသည် ကို ရူပါ သတိပြုမိသည် ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးကို လက်ကုတ်၍ ကမန်းကတန်း ပြောရ၏။

"ကြီးကြီး ဟို တစ်ယောက် ပြန်မရောက်သေးဘူးတော့"

"အေး ၊ ဟုတ်သားပဲ၊ ဟဲ့-ဟဲ့ မောင်လှတို့ နေကြပါဦး ဟဲ့"

ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး၏ အထိတ်တလန့် အသံကြောင့် အားလုံးက ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည် ။

"ဘာလဲ အန်တီ"

ထူးမင်းသိန်းက ရူပါတို့ ဘက် လှည့်ကြည့်၍ မေးသည် ။

"ဟဲ့၊ ဟို သူငယ်လေး တစ်ယောက် မရောက်သေးဘူးဟဲ့၊ စောင့်ခေါ်ကြပါဦး၊ ချော အသိအကျွမ်းလည်း ပါပုံမရဘူး"

ထူးမင်းသိန်းက ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးကို မျက်စိစွေကြည့်သည် ။ စောစောက ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးအား ရူပါ သတိပေး ပြောသည် ကို မြင်ထားပြီး ဖြစ်သော ဇော်မြင့်အောင်ကတော့ ရူပါကို လှည့်ကြည့်၍ မသိမသာ မျက်နှာမဲ့၏။ သူ့ အကြည့်မှာ ဒီကလေးကချေ အကောင်အတွက် ပူတတ်နေလိုက်ကြတာ ဟူသော သဘောပင်။

"ဘယ်သူလဲဗျ၊ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး"

"ဟိုသူငယ်လေးကွယ်"

ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး စကားကို စပယ်ယာကပါ မဲ့သွားသည် ။

"ဪ ဟိုကောင်လား ဒီကောင် ကသိကအောက် လုပ်ပြန်ပြီ၊ ခုဘယ်သွား သေနေပြန်လဲ"

စပယ်ယာက ထမင်းဆိုင်တွင် အိပ်ပျော်နေသည် ဟု ထင်ပုံရ၏။

"အပေါ့အပါး သွားနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ကွယ်"

"ဟို ဘက်နားက ဆိုင်မှာ စောစောကတော့ ထမင်းစားလို့ မြင်လိုက်တာပဲ၊ အဲဒီမှာ ပဲ တူပါတယ်"

ခရီးသည် ချင်း ကိုယ်ချင်းစာ၍ ကြင်နာသနားမှုရှိသူ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးက ပြောသောအခါ၊ ရူပါမှာ လည်း မနေနိုင်၍ ဝင်ပြောမိ၏။

ကြင်နာနေလိုက်ကြတာဟု ဇော်မြင့်အောင်၏ မထွေတထွေ မကြားတကြား အပြောကို ရူပါက မျက်စောင်းနှင့် လှမ်းနှုတ်ပိတ်လိုက်သည် ။

ကား ဟွန်းသံတွေက ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာသည် ။

"ဟော၊ ဟိုမှာ လာနေပါပြီ"

ခရီးသည် တစ်ယောက်က လှမ်းအော်သည် ။

"ဟေ့လူ၊ မြန်မြန်လာပါဗျ၊ ကားထွက်တော့မယ်"

မဆီမဆိုင် ဇော်မြင့်အောင်က သူ့ကို လှမ်းအော်တော့ ရူပါက ဇော်မြင့်အောင်ကို မျက်စောင်းထိုးရပြန်၏။ ဤသည် ကိုပင် ဇော်မြင့်အောင်ကတော့ အဓိပ္ပါယ်မရှိ ၊ ‘အဟက်’ ဟု ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေသည် ။

"ဆောရီးပဲဗျိုး၊ ကျွန်တော် ကားမထွက်သေးဘူးထင်လို့ "

သူ့အပြောကို စပယ်ယာ နှာခေါင်းရှုံ့၏။

"ကဲ၊ တက်တက်၊ လူစုံပြီနော်"

"ရူပါ လူစုံပလား"

"နင်နော်"

"ဟဲဟဲ မသိဘူးလေဗျာ၊ ရူပါတို့ အဖွဲ့က တစ်ယောက်ယောက်များ ကျန်နေသေးလားလို့ "

"ပါးကျိုးချင်လား"

"ဟဲ့ တော်ကြစမ်း၊ နင်တို့ က ခွေးနဲ့ မျောက်ကျနေတာလဲ၊ အတူထား လို့ ကို မရဘူး"

ဇော်မြင့်အောင်နှင့် ရူပါတို့ နောင်ဂျိန်မည် တကဲကဲ လုပ်နေကြသည် ကို ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးက ဟန့်တားသည်။ ။

သူ တက်လာတော့ ရူပါက မျက်နှာ နီနေသည် ။ ဤသည် ကိုပင် ဇော်မြင့်အောင်က လျှာထုတ်ပြပြီး အဟဲ- ဟဲ-ဟု အဓိပ္ပါယ်မရှိ ရယ်နေ ၏။ ရူပါက ခံပြင်း၍ နှုတ်ခမ်း ကိုက်ထားရသည် ။

သူကတော့ ဘာမှ မသိ၊ သူ အရင်က ထိုင်နေကြဖြစ်သော ရူပါနှင့် ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး တို့ ခြေရင်း ကြားထဲ၌ပင် ထိုင်၏။

သူ့ချည်တိုင်တော့ သူသိသားပဲ၊ မဆိုးပါဘူးဟု အသားလွတ်ကြီး ဇော်မြင့်အောင်က ဆိုလိုက်သေးသည် ။ သို့သော် သူကမူ ဇော်မြင့်အောင် စကားကို ကြားပုံမရ။ တိုးတိုးပြောသဖြင့် ရူပါတို့ သာ ကြားလိုက်ကြသ ည် ။

နေရာတွင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ထိုင်ပြီးသောအခါ သူက ရူပါကို တစ် ချက် လှည့်ကြည့်သည် ။ ရူပါ၏ ရင်ထဲမှာ နွေးသွားမိသည် ။

ရတနာကို တက်မည့် ကားတွေမှာ အားလုံး ရှစ်စီးဖြစ်သည် ။ ခရီးသ ည် ချည်း တင်သော ကားငါးစီး အပြင် လော်လီကြီးက တစ်စီး၊ ဖင်မလီ ယာနှင့် မာဒေါကလည်း တစ်စီးစီပါလေသည် ။

ကား အားလုံးသည် တန်းစီပြီး စထွက်ကြ၏။

ကိုယ်ပိုင်ကား ဖင်မလီယာ မာဒေါကားနှစ်စီးက အလယ်တွင် နေရာ ယူထားသည်။ ။ ရှေ့ကားနှင့် နောက်ကား တွေမှာ ရဲသားတွေက မျှ၍ လိုက်လာကြသည်။ ။

ကားလမ်းမှာ လမ်းကြမ်းဖြစ်သဖြင့် ဖုန်တထောင်းထောင်း ထနေသည်။ ။ ရှေ့က ကားသုံးလေးစီး တက်သွားသဖြင့် ဖုန်တွေက ရူပါတို့ ကားထဲ လိုမ့်ဝင်လာသည်။ ။ ရူပါတို့ ကားမှာ လည်း ထိုနည်း၎င်းသာ ဖြစ်မည်။ ခရီးသည် တွေမှာ နှာခေါင်းကို ပဝါနှင့် ပိတ်သူပိတ်၊ ဦးထုတ်ချွတ်၍ ယပ်ခတ်သူခတ်၊ ဦးထုတ်လည်း မပါ၊ ပဝါလည်း မပါသူများက မျက်နှာရှေ့လက်နှင့် ယပ်ခတ်၍ မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့နေကြ၏။

သူက လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့် နှာခေါင်းကို ပိတ်ထားသည်။ ။

ဝါးနီတောင်အတက်ရောက်မှ ဖုန်က ပြေလွင့်သွားသည်။ ။ ခေါင်းကို အုပ်ထားသော ပဝါတွေကို ရူပါတို့ က ဖြုတ်ခါကြသည်။ ။

အမျိုးသား ခရီးသည် တွေကလည်း ဆံပင်၊ လည်ကုပ်၊ အင်္ကျီစသည်တို့ကို ခါပစ်ကြသည်။ ။

"ဖုတ်ရောင်အင်္ကျီဝတ်လာတဲ့ လူတွေကတော့ ဟန်ကျသဗျ၊ အရောင်တင်ပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ အင်္ကျီတွေကတော့ ပစ်ရပြီ၊ ဒီလိုမှန်းသိ မန္တလေးက မျောက်ညိုရောင် အင်္ကျီတစ်ထည် ဝယ်ဝတ်လာရကောင်းသားကွ"

ဇော်မြင့်အောင်သည် ဖုန်ကပ်နေသော သူ့ ဂျင်းအင်္ကျီကို လက်နှင့် တဖျတ်ဖျတ် တောက်ခါရင်း ပြော၏။

ပင်နီဖျင်ကြမ်းဝတ်လာသော သူ့ကို တမင်ပြောမှန်း ရူပါ သိလိုက်သည်။ ။ ရူပါ အနားနေသော သူ့ကို ဇော်မြင့်အောင်သည် အလိုလို မရှုစိမ့် ဖြ

စံနေပုံရသည် ။ အဖော်မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်းလာသူဖြစ်မှန်း သိသဖြင့်လည်း မထီလေးစား လုပ်နေပုံရသည် ။

သူ့ဘက်က ဝင်ပြောပြန်လျှင်လည်း ပို၍ ပြောစရာဖြစ်မည်ကို တွေးမိ၍ သာ အော့အံအည်းသည်းခံ နေရသော်လည်း ရူပါ စိတ်ထဲမှာ မူဇော်မြင့်အောင်ကို ပါးထချချင်နေသည် ။

အပြစ်မဲ့သူ ချို့ငဲ့ရသူကို ဘာလို့ နိုင်လိုမင်းထက် ပြောချင်ဆိုချင်ရတာလဲ ဟု လည်း နားရွက်ဆွဲပြီး ပါးရိုက်ချင်စိတ် ပေါက်နေ၏။ သို့သော် ရူပါကသာ သူ့ဘက်က နာကြည်းနေသော်လည်း သူနေပုံကို ကြည့်ရသည်မှာ ခွေးဟောင်လို့ တောင် မရွေ့ဟူသော တည်ငြိမ်မှုမျိုးနှင့်သာ။

သူ့ကို ကြည့်ရင်း ရူပါမှာ အလိုလို လေးစားလာမိသည် ။

လူပင် ငယ်သော်လည်း အလွန် လူကြီးစိတ်ရှိသူ၊ သည်းခံခွင့်လွှတ်နိုင်သူ၊ လူကြီး လူကောင်းဆန်သူ။

သူ၏ သည်းခံနိုင်မှုကမူ စံ ဖြစ်လောက်သည် ။

သူ့ကိုကြည့်ရင်း သည်းခံ၍ တိတ်တိတ်နေနိုင်လျှင် သူဌေးဖြစ်သည်ဟူသော ငယ်ငယ်က ဖေဖေ ပြောဖူးသည့် ပုံပြင်တစ်ခုကိုပင် သတိရနေမိသည် ။

အခါ တစ်ပါး၌ ဆင်းရဲသား လုလင်ပျို တစ်ယောက်သည် ခရီးသွားရင်း မိုးချုပ်သွားသဖြင့် သာလာယံဇရပ်တစ်ခု၌ အိပ်နေ၏။ ညသန်းခေါင်နီးပါးအချိန် ရောက်သောအခါ သူ့ခိုးနှစ်ယောက်သည် သူတို့ ခိုး၍ ရလာသော ရွှေအိုးသုံးလုံးကို ထိုသာလာယံဇရပ်အောက်၌ မြှုပ်ဝှက်ထားရန် တိုင်ပင်ကြသည် ။ အနီးအနားတွင် လူသူလေးပါး ရှိမရှိကို ရှာကြည့်သောအခါ ဇရပ်ပေါ်၌ လူတစ်ယောက် တုံးလုံးအိပ်နေသည် ကို တွေ့ရ

သည် ။

မှောင်နှင့် မည်းမည်းဖြစ်နေသော သူ့ကို သူခိုးနှစ်ယောက် အသေအရှင်မှန်း မသိ၍ လှုပ်နှိုးကြည့်ကြသည် ။ သူတို့ အကြံအစည်ကို ကြားထားသော သူဆင်းရဲသားလုလင်သည် အသေယောင်ဆောင်နေ၏။ သူခိုးနှစ်ယောက်က ဆင်းရဲသား လုလင်မှာ ကိုယ်ခန္ဓာလည်း နွေးထွေးနေသဖြင့် မသင်္ကာသဖြင့် အမျိုးမျိုး စမ်းသပ်ကြည့်ကြသည် ထုရိုက်ကြည့်ကြသည် ။ လုလင်က မလှုပ်၊ ကလိထိုးကြည့်ကြသည် ၊ လုလင်က တွန့်ပင် မတွန့်၊ ပေါင်တွင်းကြောလိမ်ဆွဲ၊ ဝမ်းရေတွေကို လိမ်ဆွဲလုပ်ကြည့်ကြသည် ။ ဒါလည်း လုလင်က တစ်ချက်ကလေး မတွန့်၊ နောက်တော့ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လှတာ နားရွက်တစ်ဖက်ကို ဓားနှင့် လှီးဖြတ်ပစ်လိုက်ကြသည် ။ ဒါလည်း လုလင်က မအော် နောက်တစ်ဖက်ကို ဖြတ်ကြပြန်သည် ။ လုလင်က မညည်းမတွန့်။

ထိုအခါ အသေကောင်ထင်ပြီး သူခိုးနှစ်ယောက်သည် ရွှေအိုးသုံးလုံးကို ဇရပ်အောက်၌ မြှုပ်ပုတ်၍ ထွက်သွားကြ၏။

မိုးလင်းသောအခါ ဆင်းရဲသားလုလင်သည် သူခိုးကြီးနှစ်ယောက် မြှုပ်ထားခဲ့သော ရွှေအိုးသုံးလုံးကို ဖော်ယူသွားလေသည် ။

ထိုရွှေအိုးကို အကြောင်းပြု၍ "နားတိုသူဌေး"ဟူသော နာမည်တပ်ဖြင့် ချမ်းသာနေသည် ။

ရွှေအိုး မြှုပ်ထားခဲ့သော သူခိုးကြီး နှစ်ယောက်က မသင်္ကာ၍ ရွှေအိုးမြှုပ်ထားရာကို သွားကြည့်ကြသော အခါ ရွှေအိုးတွေ တစ်လုံးမှ မရှိတော့ပေ။ သူတို့ နားရွက် ဖြတ်ထားခဲ့သော ဇရပ်ပေါ်က လုလင်ယူသွားကြောင်း အတပ်သိကြသည် ။ ထိုအခါ ထို နားတိုသူဌေး ဆီသွား၍ အကျိုးအကြောင်း ပြောကာ ပြန်တောင်းကြသည် ။

တောင်း၍ မရ ထိုအခါ သူခိုးကြီးနှစ်ယောက်က "အရှင်ရေမှာ အဆုံး
၊ ကုန်းမှာ တစ်ဝက် ဟူသော ဥပဒေထုံးတမ်း ရှိပါသည်။ ။ ဤကျွန်ုပ်တို့
၏ ပစ္စည်းကို အသင် တစ်ဝက်ပြန်ပေးပါ"ဟု ချော့မော့၍ တောင်းကြပြ
န်၏။

ထိုအခါ နားတိုသူဌေးက ရေမှာ အဆုံး ကုန်းမှာ တစ်ဝက်ဆိုသည်
ကို ကျွန်ုပ်လည်း လက်ခံပါသည်။ ။ သို့သော် ရေမှာ အဆုံး၊ ကုန်းမှာ တစ်
ဝက် ငါ့နားရွက် ဆက်နိုင်လျှင် ဆက်ဟု ပြော၏။

သူနားရွက်ကို ဘယ်လိုမှ ပြန်မဆက်ပေးနိုင်သော သူခိုးကြီးနှစ်ယောက်
မှာ နောက်ဆုံးတော့ လက်မှိုငြိချ၍ ပြန်သွားကြရလေသည်။ ။

နားတို သူဌေးမှာ မူ ညည်းခံနိုင်ခြင်းကြောင့် သူဌေးဖြစ်ရသည်။ ။

ခွဲခနဲ ရယ်သံကြား၍ ရူပါ လှမ်းကြည့်သောအခါ ဇော်မြင့်အောင်နှင့်
ထူးမင်းသိန်းတို့ က သူမကို ကြည့်၍ ရယ်နေကြသည်။ ။

ရူပါမှာ အရှက်သည်းစွာဖြင့် မျက်နှာနီသွား၏။ ပုံပြင်ကိုတွေးရင်း သူ
မျက်နှာကို ငါ မည်မျှကြာကြာ ငေးကြည့်နေမိပါလိမ့်ဟု ရှက်သွားသည်
။ မဆီမဆိုင် ယောင်မှား၍ သူနားရွက်ကိုပင် လက်နှင့် စမ်းမိသွားလေသ
ည်။ ။

အမှန်က ဤပုံပြင်မှာ အကြားနှင့် ပတ်သက်၍ ညည်းခံနိုင်မှုကို ပြ
သော သာဓက တစ်ခုသာ ဖြစ်ပေသည်။ ။

အခန်း(၄)

ဇော်မြင့်အောင်နှင့် ထူးမင်းသိန်းတို့ သည် သူနှင့် ရူပါကို တစ်လမ်းလုံး စလာကြသည်။ သူက ရိုးရိုးသား သားမို့ မသိသော်လည်း ရူပါက တော့ အံ့ကြိတ်၍ မျက်စောင်းတခဲခဲ ဖြစ်လာသည်။

သပိတ်ကျင်းနှင့် ရတနာမန်း ကားလမ်းဆုံ ရောက်သောအခါ ရတနာမှ ဆင်းလာသော ကားသုံးလေးစီး နှင့် ဆုံမိကြသည်။

ရတနာက ဆင်းလာသော ကားများ ရော၊ ရတနာသို့တက်လာသော ကားများ ပါ အားလုံးကို ရပ်ထားကြ သည်။

"ဘယ်နှယ့်လဲဗျိုး၊ လမ်းခရီးအခြေအနေ"

"လမ်းခရီးကတော့ သာသာယာယာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အရှေ့ပိုင်းက ဦးထွန်းမောင်တို့ ကားတော့ လမ်းမှာ အင်ဂျင်ဟတ်ကွဲပြီး မီးလောင်လို့ အဲဒီက ခရီးသည် တွေ မျှတင်လာခဲ့ရတယ်"

ကားသမားအချင်းချင်း ခရီးလမ်း အခြေအနေ မေးကြပြောကြသဖြင့် ကားတွေကို ရပ်ထားကြသည်။ လူတွေလည်း ဆင်းပြီး တပိုတပါးသွားကြ၊ ဆေးလိပ်သောက်ကြ၏။

"ဟေ့ကောင်၊ အမယ်လေး သေတော့မှာ ပဲ၊ ဘယ်မှာ သွားပြီး မီးခြစ်ထွန်းရတာလဲကွ၊ အောက်မှာ ဓာတ်ဆီပုံးတွေ ပါတယ်"

ကားရပ်၍ သူများ တွေ ဆေးလိပ်သောက်ကြတာမြင်တော့ သူလည်း ကားခေါင်းနား နေရိပ်ခိုကာ မီးခြစ် ထွန်းပြီး ဆေးလိပ်ညှိသောက်၏။ ဤသည် ကို ကားဒရိုင်ဘာက မြင်သောအခါ နဂိုကပင် မကျေနပ်သော သူ့ကို ဟောက်ပြန်၏။

"ဆောရီးပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် မသိ..."

"ဘာမသိတာလဲကွ၊ ခုနကပဲ ကားမီးလောင်လို့ ဟိုမှာ ကားတစ်စီး ပျက်ကျန်ရစ်တယ်ဆိုတာ မင်းမကြားဘူးလား၊ ဘာလဲ မင်းက ဒီလမ်းခရီးကို ဈေးချို အောက်မေ့နေလား"

"မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရာ၊ ဒီဘက်မှာ ဓာတ်ဆီပုံးတွေ ပါတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် တကယ်မသိလို့ ပါ၊ တောင်းပန်ပါတယ်"

"တောင်းပန်လည်း မနေနဲ့ ၊ မင်း စိတ်ချမ်းသာသလိုလုပ်၊ တစ်ကားလုံး မီးလောင်လို့ မသာတွေပေါ်ကုန်လည်း ပြီးတာပဲ"

"ရှုပါရှေ့ အပြောအဆို ခံရသည် ကို ဤတစ်ခါတော့ သူ တော်တော် ရှက်သွားပုံရသည် ။ သို့သော် သူကား မရိုင်း။ "

"ကျွန်တော် တကယ်မသိလို့ တောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရာ၊ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့ ၊ ကား တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ရင် ကျွန်တော်လည်း ဒုက္ခရောက်မှာ ပါပဲ၊ အစ်ကိုကြီး ခုလို သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

သူက အတန်တန် တောင်းပန်စကားဆိုသည် ကိုပင် ကားဒရိုင်ဘာကတော့ မကျေနပ်သေး။ ကား စ၍ ထွက်လာသည့်တိုင် မကြားတကြား တဗျစ်တောက်တောက် လုပ်လာသေး၏။

"ဒီလိုမှန်း စောစောကသိရင် မန္တလေးကား နဲ့ ပြန်ထည့်လိုက်ပါ့ဗျား၊ မကျေနပ်လို့ ဆင်းကျန်ခဲ့မယ်ဆိုလည်း ထားခဲ့ပါတယ်၊

ဘယ်လိုအကြောင်ကြောင် ကောင်မှန်း မသိဘူး

သူက ရူပတို့ အနားတွင် ထိုင်နေသူဖြစ်သဖြင့် မကြား၍ တော့ ဟုတ်မည်မထင်။ ဒရိုင်ဘာက မတရား ပြောနေသည် ကို ကြားသော်လည်း သူသည် မကြားယောင်ဆောင်ကာ သည်း ညည်းခံ နေပုံရသည် ။

ရူပက သည်းညည်းခံနိုင်လွန်းသော သူမျက်နှာကို ကြည့်မိသည် ။ သူသည် မသိမသာ ပြီးနေ၏။ ရှက်ပြီးလား၊ ခွင့်လွှတ်ပြီးလား၊ နာကြည်းပြီးလား ဆိုသည် ကိုတော့ ရူပ မဝေခွဲတတ်။

အမှန်က မန်းရတနာ ကားဂိတ်မှာ တုန်းကပင် သူ့အား ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာတို့ က မကျေနပ်ကြခြင်းမှာ ရတနာကို လက်မှတ်မရလိုက်ဘဲ လိုက်လိုလျှင် လမ်းကဖြတ်မလိုက်ဘဲ ပိုင်ရှင်သိအောင် လက်မှတ်သွားဝယ်၊ ပိုင်ရှင်အိမ်ရှေ့တွင် လက်မှတ်မပါဘဲ အတင်းလိုက်ပါရစေလား ပြောနေ၍ ဖြစ်သည် ။

သူသည် ခရီးဝေးကားနှင့် သွားဖူးပုံမရ၊ ကားသမားတို့ ၏ အထာကိုလည်း ကျွမ်းပုံမရ၊ တခြား ခရီးသည် များ ရှေ့ ကားပိုင်ရှင်မို့ ကားသမားကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောရဲ။ သည် တော့ ကားသမားနှင့် သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားတွင် မဖြစ်သင့်တာတွေ ပြဿနာတွေ ဖြစ်ရသည် ။

သူတို့ ပြဿနာကလည်း ရတနာကို ရောက်လို့ မှ ပြီးပါ့မလားဟု ရူပတို့ က ရင်ထိတ်နေရသည် ။ ဤလို တော်ကြီးမျက်မည်း ခရီးလမ်းထဲတွင် ကားသမားကို မည်သူမှ အာခံရဲကြသည် မဟုတ်၊ ကားပျက်သွားပြီဆို လျှင် မည်သူမျှ တတ်နိုင်ကြမည်မဟုတ်၊ ကားသမားနှင့် ခရီးသည် တို့ အဆင်မပြေကြ၍ ညစ်လျှင် ခရီးသည် များ ခံရမည်။ ထို့ကြောင့် ဤလမ်းခရီးတွင် ကားသမားနှင့် ခရီးသည် တို့ ပြဿနာဖြစ်လျှင် ခရီးသည် အများ စုမှာ ဤလမ်း ဤခရီးကို သွားနေကြလာနေကြ

မှောင်ခိုသမားများ သာ များ သဖြင့် ကားသမားတွေနှင့် သိသူတွေက
များ သည် ။ သူ့မှာ သာ တစ်ယောက်တည်း၊ ထို့ကြောင့် သည်းခံနေခြင်း
မှာ မည်သို့သော ခရီးသည် ကိုမှ ထိခိုက်စရာ မရှိသဖြင့် တော်သေးသည်
ဟု ပင် ဆိုရပေမည်။
